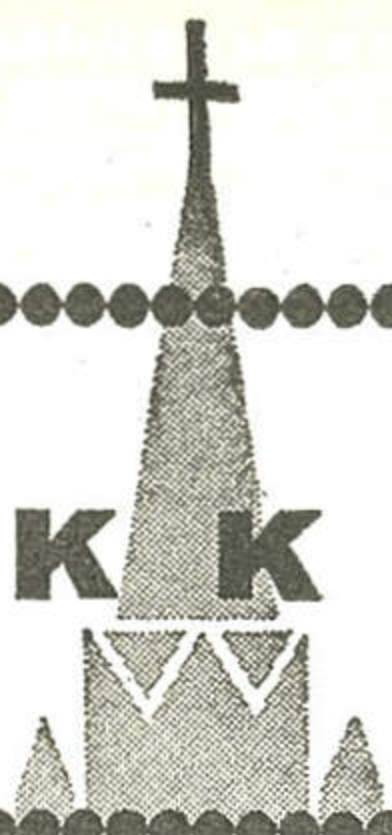

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 3 Syysnumero 1973

Katulähetys ei tunne rajoja

— Kun puhumme katulähetysestä, kosketamme samalla erittäin hyvin oleellista osaa koko kristillisen seurakunnan työstä, jonka perustehtävänä on Jumalan valtakunnan evankeliumin julistaminen kaikkialla. Ei siis ole kysymys mistään erillisryhmittymästä, vaan katulähetys kuuluu seurakunnan tapaan elää ja toimia: sanomaa pelastuksesta viedään "kujille ja aitovierille", toisin sanoen minne, mihin tavallinen seurakuntatyö ei ulotu. Näkisin, että katulähetys on varsin merkittävää osaa seurakunnan työstä, koska se koskettaa kaikkia ihmisiä, jotka ovat Jumalan valtakunnan evankeliumin julistamisen tiellä. Katulähetys on varsin merkittävää osaa seurakunnan työstä, koska se koskettaa kaikkia ihmisiä, jotka ovat Jumalan valtakunnan evankeliumin julistamisen tiellä.

Hengellinen ja sosiaalinen työ kulkevat käsi kädessä

— Työmme lähtökohdaksi ja Mikko Orjala. Meidän on otettava huomioon se, että "Jeesus Kristus on Herra", jonka tunte-työstä muodostaa kokous- luontoisen toiminta: naisten- ja miestenpiirit, keskustelupiirit, pullakirkot sekä katulähetyskoukset. Yhä keskeisemmälle sijalle on viime aikoina kuitenkin noussut yksilö- ja perhekohtainen auttaminen, henkilökohtaiset keskustelut ja kotikäynti. Yhteydenpito vankiloissa ja eri hoitolaitoksissa on ollut tärkeä osa katulähetystyötä. Yhteydenpito vankiloissa ja eri hoitolaitoksissa on ollut tärkeä osa katulähetystyötä.

Reposaaren Junnilassa pidettiin leirikesän päätteeksi kaksi katulähetystyön miestenleiriä, joilla oli yhteensä yli kuusikymmentä osanottajaa.

loissa ja eri hoitolaitoksissa oleviin liittyy läheisesti katulähetystyö. Työn luonteeseen kuuluu lisäksi ulospäin suuntautuva toiminta, lähteminen kaduille ja kujille, pois totutusta ympäristöstä tavoittamaan myös niitä ihmisryhmiä, jotka syystä tai toisesta jäävät vähemmälle huomiolle. Päivittäinen yhteydenpito sekä lakisääteisen että vapaaehtoisen järjestötoiminnan pohjalta nousevan sosiaalitoimen kanssa on välttämätöntä. Katulähetys toimii kiinteässä yhteydessä muun muassa sosiaalitoimistoon, A-klinikkaan, psykiatriin, vankiloihin, sairaaloihin ja paikkakunnan asuntoloihin. Vuorovaikutus on voimakasta myös katulähetystyön ja seurakuntien välillä. Vastuuta jakamalla ja eri vaihtoehtojen etsimällä pyritään toimimaan jokaisessa tapauksessa parhaan mahdollisen avun antamiseksi.

Katulähetystyöntekijän päivä on rikas ja antoisa

Työpäivä katulähetystyön piirissä on pitkä ja siihen sisältyy monenlaisia asioita. Työhön lähdetään rukouksin, pyydetään Jumalalta voimaa ja siunausta tehtävien toimittamiseen. Päivittäinen toimisto-aika kello 9—12 on usein riittämätön niiden monien keskustelujen ja käytännön asioiden hoitamiseen, joihin tämä aika on varattu. Iltapäivällä kokoontaan yhteiseen rukouspiiriin ja joinakin päivinä myös keskustelupiiriin. Lisäksi työntekijät suorittavat kotikäyntejä, jotka muodostavat hyvin tärkeän osan palvelusta. Illalla eri puolilla kaupunkia järjestettävät kokoukset kuuluvat melkein poikkeuksetta päivän ohjelmaan. Kesän aikana rikas leiritöiden antaa lisäväriä työhön.

Eloa on paljon — työmiehiä vähän

Katulähetystyön työkenttä on voimakkaasti laajeneva. Voidaan sanoa, että kaikki seurakunnallinen työ on tavallaan muuttumassa katulähetystyöksi. Henkilökohtaisen työn merkityksen kasvaminen ryhmätöiden rinnalla lisää jatkuvasti työmäärää. — Olemme kiitollisia sille vapaaehtoisten joukolle, joka on meidän kanssamme työtä tekemässä. Heidän osuutensa ei voi väheksyä, sillä ilman heitä ei olisi mahdollista tehdä tätä työtä.

— Katulähetystyöntekijän päivä on todella monipuolinen, mutta joskus myös melko raskas. Voimaa ja iloa saadaan "taivaalliselta työnantajalta" sekä niistä läheisistä ja luotta-

Seurakuntien syyskalenteri sivuilla 6 — 7

Päiväkerhoissa lähes 2.000 lasta

Porin seurakuntien päiväkerhoihin ilmoittautui tänä syksynä määräaikaan mennessä 1.815 lasta. Kerhoja on toiminnassa tällä hetkellä 29 eri työpisteessä yhteensä 89. Lastenohjaajia on päiväkerhoissa Porissa kaikkiaan 36. Ete- ja Kolvilan seurakuntakeskukseen ilmoittautui noin 190 lasta, mutta he pääsivät aloittamaan kerhotoiminnan vasta rakennuksen valmistuttua.

— Seurakuntien päiväkerhotyö ei ole päivähoitomuoto, vaan 4–7-vuotiaille lapsille suunnattua virikkeellistä ja ohjattua toimintaa. Päiväkerhossa käydään tavallisiin kaks kertaa viikossa kolme tuntia kerrallaan. Työn tarkoituksena on lapsen persoonallisuuden kaikinpuolinen kehittäminen, jossa keskeisellä sijalla on tunne-elämän, sosiaalisten valmiuksien ja sensomotoristen kykyjen valmentaminen. Kerhossa opitaan myös tietysti tiedollisia asioita, mutta mitään oppiennätyksiä ei ole noudateta, kertoi Porin seurakuntien päiväkerhotyön toiminnanohjaaja Kaarina Ranne.

Raamattukoulutusta maallikoille

Gentin vanhassa yliopistokaupungissa Belgiassa järjestettiin kesällä kaksi viikkoa kestänyt raamattukoulutus, johon osallistui muun muassa kuutisenkymmentä suomalaista. Koulutuksesta vastasi kansainvälisen kristillinen opiskelijajärjestö Campus Crusade for Christ, joka lienee Suomessakin monille tuttu Forerunners-konsertitehtaan. Porin Belgiassa edusti poikatyönohjaaja Seppo Niemelä.

— Raamattukoulutuksessa oli mukana eri kirkkokunnista peräisin olevia ihmisiä, pääasiassa protestantteja, joille kaikille oli yhteistä se, että he halusivat seurata Raamatun opetusta käytännössä. Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset pelastuisivat, ja monet ovat jo saaneet kokea tämän suunnitelman valtavuuden omassa elämässään. Työväline, jota Jumala käyttää, on tavallinen ihminen. Vaikka kristittyjen suhteellinen lukumäärä maailmassa pienenee, on tavallisella kristityllä valittuna oma kohtainen kokemus siitä, kuinka Jeesus on häntä rakastanut. Siksi juuri hän on avainasemassa maailman evankelioimisessa. Jumalan suunnitelma ei toteudu, jos vain päätömiset seurakuntien työntekijät toimivat sen hyväksi. Niinpä Gentissä annettu koulutus oli siitä

LÄHETYSVIIKKO 24. - 28. 10.

"Vain yksi nimi — Jeesus"

RUKOUSHUONEESSA MIKONKATU 8 A

- lähetysilta keskiviikkona, torstaina, perjantaina ja lauantaina kello 19
 - nuorten ilta lauantaina kello 21
 - päätöstilaisuus sunnuntaina kello 18
- PORMESTARINLUODON SEURAKUNTAKODISSA
- lähetysilta koko perheelle torstaina kello 18
 - Vierailevina puhujina ovat lähetystyöntekijät Marjatta Puisto ja Raimo Luhta.

Aika on tulla ja aika on lähteä

Kesän ja syksyn kuluessa on Porin seurakuntiin tullut useita uusia työntekijöitä. Keski-Porin seurakunta on saanut kaksi nuorta pappia, Sakari Törmän ja Kyösti Elon. Teljään on tullut lehtoriksi Vuokko Lipponen. Lehtori Marja Joukio puolestaan palvelee Länsi-Porin, Pihlavan, Reposaaren ja Ahlaisten seurakuntia. Länsi-Porissa työskentelevät ensimmäistä syyskauttaan työtöyrynohjaaja Sisko Toivio, poikatyönohjaaja Sulo Toivio ja seu-

rakuntasisar Laina Mahlamäki.

Seurakuntien yhteisenä laitosten ja vanhainkotien lehtorina toimii Aino Porri. Uudeksi sairaalapastoriksi on valittu Kari Kuittinen Olli Majamäen siirryttyä Nokialle. Samaan kauppalaan on muuttanut myös seurakuntasisar Anja Niemi Länsi-Porista. Keski-Porin seurakunnasta on kappalainen Paavo Tarna siirtynyt Pomarkun kirkkoherran virkaan, pastori Jaakko Kenttä Kokemäen kappalaiseksi ja dir.cant. Aarne Virtanen Maskun seurakunnan kanttori-urkuriksi. Teljän virallinen apulainen Tapani Tukialainen toimii tätä nykyä sairaalapastorina Kuusankoskella, ja työtöyrynohjaaja Hilka Vetteranta on muuttanut Ryttylään. Eläkkeelle on siirtynyt seurakuntien laitosmies Lauri Mäntylä.

erikoista, että se oli tarkoitettu tavalliselle kadun miehelle ja evankeliumin lisäksi opetettiin myös sen viemistä eteenpäin.

Suurin osa suomalaisista osallistui kurssille, jossa oli mahdollisuus käydä "henkilökohtaisen evankelioimisen koulu" ja sen jälkeen ottaa osaa suunnitelmalliseen kaupungin evankelioimisalloon. Yhden aallon aikana oli useita satoja nuoria kertomassa evankeliumia kaupungin ihmisille.

Evankelioimistyössä liikkuminen on yllätyksellistä. Ihmiset ovat erilaisia ja tulevat eri tavoin uskoon, mutta Jumalalla on jokaiselle varattuna persoonallinen suunnitelma. Näin oli alkuseurakunnan aikana. Jeesus sanoi: ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä häntä vedä. Tämän sain itsekin kokea ollessani evankelioimassa ensin hollantilaisen ja sitten suomalaisen ystäväni kanssa. Isän vetämiä nuoria miehiä tuli kohdallemme kolme: tuloksia ei siis tarvinnut odottaa kauan. Ennenminkin tarvittin rohkeutta ja valmiutta, kun maallikkoevankelistojen haluttiin rukoilevan kaduilla keskellä arkista elämää. Vapauttavana paljosta opitusta jäi mieleeni evankelioimisen määritelmä: "Evankelioiminen on yksinkertaisesti sitä, että kerromme Jeesuksesta Pyhän hengen hallitsemina ja jätämme tulokset Jumalalle".

Syksyiset sateet...

tuovat mieleeni Raamatun vertauskuvat sateesta ja siitä, miten jokaisen kristityn tulisi Jumala on se, joka teissä vaikuttaa ympäristöön kaikella sillä, mitä hän itse on Jumalalta saanut. Useasti meidän kristillisyytemme on kuitenkin vain sitä, että olemme ikään kuin vesi kaivossa, josta jokainen saa itse ammentaa, mikäli haluaa jotakin tietää Jeesuksen suorittamasta pelastustyöstä. Sen sijaan meidän tulisi olla ihmisiä, jotka elävät Jumalan sanasta, ja joiden ympäristö jatkuvasti saisi vaikutteita siitä, mitä me kristittyinä omassa elämässämme koemme ja näemme. Kaivon asemesta pitäisi olla lähde, josta jatkuvasti kumpuilee uutta vettä.

Edellistä parempi vertauskuva elävästä Jumala-suhteesta lienee sade, joka keväällä sulattaa roudan maasta, kesällä virvoittaa kasvillisuutta auringon polttavan kuumuuden keskellä ja vielä syksylläkin valmistaa maata talvea varten. Kunpa mekin voisimme olla pieninä virvoittavina sadepilvinä toisten ihmisten parissa ja välittää tarvittaessa siunauksia Kristuksen lähettämällä maan päällä!

Jokainen kristitty on kutsuttu elämään sekä Jumalan että ihmisten yhteydessä. Jumalan sana menee eteenpäin täällä maailmassa meidän välityksel-

lämme. Jumala sen meissä vaikuttaa, niin kuin filippiiläiskirjeessä on kirjoitettu: "...sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tahtomattomisen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Tehkää kaikkea nurematta ja epätoimittomasti, jotta olisitte moitteettomat ja puhtaasti, olisitte tahrauttomasti Jumalan lapset kieron ja nurjien sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niin kuin tähdet maailmassa, tarjolla taessanne elämän sanaa..."

Jokainen Jumalan lapsi tietää, että kristittynä eläminen suinkaan aina ole helppoa. Ja kuvasti meitä revitään eri suunniin. Usein on jopa vaikeaa tietää, mikä on Jumalan tahdon mukaista. Monet kiusaukset ja lankeemukset vievät meitä yhä kauemmaksi Jumalasta, eikä meidän vaelluksemme lähekkään aina ole kirkastamassa Jumalaa muille ihmisille. Kaikkea tämän keskellä me saamme kuitenkin nostaa katseemme Kristuksen täytettyyn työhön. Vaikka meistä ei koskaan täällä elämässä tule täydellisiä ihmisiä, niin vaikeuksienkin keskellä saamme elää ja taistella luottaen siihen, että Jeesus joka on alkanut meissä hyvän työnsä, on sanansa mukaan vä sen päätökseen.

Helena Rosenblad

Urkumusiikki — kesäillan evankeliumia

— Porin tämänvuotinen urkukeskä sai päättyessään kansainvälisiä piirteitä, sillä kesäillan urkumusiikkisarjan lopuksi kuultiin elokuussa neljää tunnettua ulkomaista urkuriä. Nämä konsertit saattaisivat olla alkuna sille, että Porin urkukeskä laajennettaisiin tulevaisuudessa enemmänkin kansainväliseksi, kertoi diplomaatturi Erkki Kalijärvi. — Edellytykset siihen eivät tällä hetkellä kuitenkaan näytä kovin lupaavilta, sillä toimenpide vaatisi huomattavia taloudellisia resursseja. Toivottavaa olisi, että eri tahojen tähänastiset sympatiat realisoituisivat myös taloudelliseksi tueksi. Toisaalta Porin seudulta puuttuu hyviä urkuriä, mikä osaltaan tekee urkukeskä laajentamisen hankalaksi.

Tärkeä lisä Porin kulttuurikeskään

— Pitkin kesää jatkuvilla jokaviikkokaisilla urkukonserteilla on Porin kokoisessa kaupungissa selvästi

omat rajoituksensa. Yleisöä ei ehkä ole aina riittävästi, mikä saat- taan turhauttaa esiintyjä. Tämän vuoksi onkin paikallaan, että kesäillan urkumusiikkisarjaan ei suhtauduta liian juhlaakaasti ja ettei näitä viikoittaisia tilaisuuksia suotta yliviritettäisi. Ne tuovat kumminkin tärkeän lisän Porin peräti köyhään kulttuurikeskään, josta täysin puuttuvat joka vuosi toistuvat valtakunnallisen tason taidetapahtumat.

Pari sataa kuulijaa jokaisessa konsertissa

— Urkutaiteella alkaa Porissa kumminkin olla vankka jalansija myös yleisön suhteen. Sitä osoittaa kesäillan urkumusiikkisarja ja sen saama menestys. Tänä kesänä kymmenen urkukonsertin keskimääräinen kuulijakunta oli 196 ihmistä. Tästä määrästä erityisesti nuorten osuus oli huomattava. Edellä mainittua lukua voidaan pitää erittäin hyvänä, kun tiedetään, että meillä ei urkutaiteen suosio ole vielä yhtä korkealla

kuin esimerkiksi Keski-Euroopassa tai eräissä itäblokin maissa. Kalijärvi totei.

Musiikki näkymättömän todellisuuden välittäjänä

— Koska kaikkea kirkossamme on arvostettava sen tehtävästä käsin näyttää siltä että uruilla ja niiden käytöllä on oikeutuksensa niin paljon kuin ne palvelevat evankeliumin julistamista. Uskon urkumusiikkia siksi, että ihminen tarvitsee myös luovaa hiljaisuutta. On myös muistettava niitä, joille virren velsuu ja saarna eivät saavuta mitään. Kesäillan urkumusiikki mielestäni astu minkään tilalle, eikä se korvaa mitään, mutta se voi hiljaisella tavallaan olla musiikkiterapeuttisesti merkityksellinen ja parhaimmalla tapauksella välittää näkymättömän todellisuuden musiikki ei ole vain koristeellinen taustatekijä, vaan realiteetti, joka vaikuttaa ihmiseen. Taide ei ole turhuutta, se on Jumalan luomistyön jatkamista.

Katulähetys...

Jatkoa sivulta 1.

katulähetystä tuskin olisi. Olemme myös iloisia kaikesta muusta tuesta, jota meille annetaan, ennen kaikkea niistä monista esirukouksista, jotka kantavat työtämme, sanovat Raili Österlund ja Mikko Orjala.

— Lisää työvoimaa, niin palkattua kuin vapaaehtoista, tarvitaan kipeästi tälle kasvavalle työsaralle, he jatkavat. — Me uskomme ja luotamme siihen, että työ on Herran ja että Jumalalla on varattuna runsaasti siunauksia työhön mukaan lähteville.

Rukous- ja keskustelupiirit kuuluivat miestenleirien päivittäiseen ohjelmaan.

Teljän yhdistetyssä kirkkokuorossa on lähes 70 laulajaa. Kuoro harjoittelee kantaattia kolmessa ryhmässä, jotka kokoontuvat kerran viikossa puoleltoista tunnin harjoitukseen. Kantaatin ensiesitys kuullaan Teljän kirkon vihkiäisissä marraskuun loppupuolella. Kuoro suunnittelee uusintaesityksen järjestämistä joulukuussa.

Diplomi Reposaareen

Pohjoismaiden kristillisen lapsi- ja perhetyön johtajat ja pyhäkoulunopettajat kokoontuvat viiden vuoden väliajoin ekumeeniseen kokoukseen vaihtamaan kokemuksiaan, neuvottelemaan ja vahvistamaan yhteenkuuluvaisuuttaan. Kesäkuussa 1968 pohjoismaisen pyhäkoulukokouksen järjestelyistä huolehti Tanska, tänä vuonna isäntämaana toimi Ruotsi. Ljungskilessä elokuun 6.—10. päivinä pidettyyn pyhäkoulukokoukseen osallistui Porista Teljän seurakunnan lähettämänä tyttötyönohjaaja Tyyne Koskela.

Kokouksen yhteydessä järjestettiin myös lasten piirustusnäyttely, johon kaikki Pohjoian lapset saivat lähettää töitään aiheesta "Sallikaa lasten tulla minun tyköni". Yksi näyttelyssä jaetuista diplomeista tuli Reposaareen, jossa kilpailutyö tehtiin keväällä lastenohjaaja Päivi Löfmannin opastuksella.

Seuraava pyhäkoulukokous pidetään viiden vuoden kuluttua todennäköisesti Suomessa.

Teljälle kirkko ja kirkolle kantaatti

Teljän kirkon rakennustyöt aloitettiin runsas vuosi sitten. Kirkon toivotaan valmistuvan lähialkoina, ja sen vihkiminen on ajoitettu marraskuun loppupuolelle tuomiosunnuntaiksi. Samanaikaisesti on ollut "rakenteilla" kirkon vihkiäiskantaatti, jota Teljän seurakunnan yhdistetty kirkkokuoro hioo ensiesitystä varten.

Teljän kirkon vihkiäiskantaatti on nimeltään "Jumalan lähettiläät". Kantaattiin on tekstin kirjoittanut rovasti Jaakko Haavio, ja sen on säveltänyt professori Taneli Kuusisto. Teos käsittää kaikkiaan seitsemän lyhyttä osaa, jotka on sävelletty kuorolle, baritonisoololle, jousikvartetille ja uruille. Tekstiosia toimitettiin säveltäjälle viime syksynä, varsinainen sävellystyö tapahtui kevätkaudella ja syyskuun alussa aloittivat Teljän ja Väinölän kirkkokuorot kantaatin harjoituksen. Kuoroja johtaa dir.cant. Heino Kantola.

Heijastuksia pelastussanomasta ja kristillisyydestä

— Olen pyrkinyt kantaattia kaikessa Jumalan rakkauden, kirjoittaessani yksinkertaisuuteen ja selkeyteen. Kantaatti nosta kuln evankeliumin saar-heijastaa toisaalta raamatullista pelastussanomaa, toisaalta kristityn elämää lähimmäisten keskeillä ja seurakunnassa, kertoo rovasti Jaakko Haavio ja jatkaa:

— Alkusoiton jälkeen on osa "Airut"

Se kertoo lyhyesti Jumalan ilmoituksesta Vanhan testamentin Raamatussa. Se tapahtui profeettojen kautta. Toistuva kehoitus parannukseen huipentuu lupaukseen Messiaan, Kristuksen saapumisesta. Kirkko toimii yhä Jumalan airueena maailmassa. Parannukseen kehottaminen on yhä ajankohdainen, samoin julistus: Kristus tulee!

"Paimenen näky"

on Uuden testamentin sanoma: Vapahtaja on syntynyt. Maailman pimeyteen on koittanut todellinen valo. Armahdus on tullut Jeesuksen myötä. Kirkon tehtävänä on pitää armon sanomaa jatkuvasti tarjolla. Sanoman kuljettajat ovat nimettömiä. Kukaan ei julista itseään vaan Kristusta. Herra ei voi käyttää itsekästä ihmistä palvelukseensa.

"Jumalan rakkaus"

Se, joka on ottanut vastaan armon sanoman, näkee ja kokee

niin häntä ympäröivässä luonteesta ja selkeyteen. Kantaatti nosta kuln evankeliumin saar-heijastaa toisaalta raamatullista pelastussanomaa, toisaalta kristityn elämää lähimmäisten keskeillä ja seurakunnassa, kertoo rovasti Jaakko Haavio ja jatkaa:

"Jeesuksen askelissa"

Kristityn ihmisen ei ole lupa toimia vain omaksi tai perheensä hyväksi. Maailmassa on paljon kärsimystä. Jeesuksen oikeat opetuslapset vievät apua sinne, missä apua tarvitaan. Kirkko ei ole vain sanan kirkko vaan myös laupeuden ja oikeamielisyyden kirkko. Usko ihmisen tekoja on kuollut.

"Seurakuntavirsi"

Kantaatti päättyy yhteisesti veisattavaan seurakuntavirteeseen. Virressä kuvattu kirkkorakennus symbolisoi näkymättömistä seurakuntaa, Jumalan kirkkoa, johon kaikki uskovat kuuluvat. Kristuksen tullessa kajahtaa tämän juhla joukon ylistysvirsi.

Kuorojen yhteistyö suo erityisesti miesäänille mahdollisuuden entistä parempiin suoriin, koska yleensä kirkkokuoroissa miehiä on suhteellisen vähän.

Sarja kauniita virsiä perinteiseen tyyliin

— Teos on sävelletty vanhaan traditionaaliseen tyyliin, koska se sopii parhaiten juuri tällaiseen tekstiin. Olen käyttänyt siinä klassista polyfoniaa ja tavallista virrensoinnutustyyliä. Kantaatti on kokonaisuudessaan sarja kauniita virsiä, tekstiosassa on viisi runoa, joiden lisäksi olen laatinut kaksi itsenäistä välisoittoa. Mikään ei ole kuitenkaan estänyt välillä pyrkimästä liikkuvampaankin sävellystyylin. Niinpä osaan Jumalan rakkaus olen valinnut viikkoon 3-jakoisen tahdin, kertoo professori Taneli Kuusisto.

— Olen iloinen, että Teljän kirkon vihkiäiset on ajateltu

järjestää tuomiosunnuntaina, sillä kantaatin ensimmäisessä runossa on eräänlaista tuomion sävyä. Se on teoksen osista kaikkein vakavin. Samasta teemasta on kirjoitettu pieni fuuga alkusoitoksi. Toinen runo Paimenen näky on tarkoitettu baritonisoololle, ja sen esittää Heino Kantola.

Jeesuksen askelissa on hyvin herttainen runo. Se toi mieleeni lähinnä keskiaikaisen teinilaulun. Siinä tulee parhaiten esille Piae cantiones-sävy. Seurakuntavirressä on käytetty hengellistä kansansävelmää, joka on peräisin Lapualta. Siitä on kantaattia varten tehty kaksi eri sovitusta. Seurakuntavirren ensimmäisen säkeistön kuoro ja seurakunta laulavat yhdessä tavallisen virren tapaan, toinen säkeistö esitetään kaanonina, toisin sanoen naiset aloittavat laulun tahtia aikaisemmin kuin miehet. Seurakunta on luonnollisesti harjoitettava laulamaan omaa osuuttaan jo etukäteen.

Sävellys pysyttelee kaiken kaikkiaan hyvin laulettavassa korkeudessa, se ei vaadi kuorolta mahdottomia suorituksia. Olen pyrkinyt löytämään normaalin keskittien sekä tyyliä että tekniikkaa, sanoo professori Kuusisto.

— Oli mieluista saada tämä työ tehtäväksi, sillä se pakotti minut 10-vuotisen tauon jälkeen jälleen yrittämään säveltämistä. Toivon vain, että se täyttäisi tehtävänsä, toteaa hän.

Säveltäjä itse uruissa

Vihkiäiskantaatti on tarkoitettu esitettäväksi urkujen säestyksellä. Koska Teljän kirkon saadaan sen valmistuttua väliaikaiseksi soittimeksi vain 4-äänikertainen urkupositiivi, on säestävää elintä jouduttu täydentämään jousikvartetilla. Säveltäjä itse on lupautunut toimimaan urkurina ensiesityksessä.

20. 9. 1973

tuli palveleva puhelin toimineeksi Porissa yhden vuoden.

ALBAJUHLA

riippalvojen hankkimiseksi Teljän uuteen kirkkoon
Mikonkatu 8 A:ssa 28.10. klo 18.00.

Ohjelmassa — viulun ja huilun soittoa
— lausuntaa
— puhe, kirkkoherra Torsti Kanerva
— arvontaa
— kahvitarjoilua

Tervetuloa!

Teljän seurakunnan naisystötoimikunta

Kirkkopäivien satoa

RUUSUJA JA RISUJA

● Porin kirkkopäivien aihe "Ihminen ja vallankäyttö" herätti voimakasta keskustelua jo etukäteen. Elokuun 3.—6. päivinä asia huipentui satamääräisen joukon kokoontuessa Poriin. Tuolloin alkoi myös jälkipuinti, joka jatkuu yhä lehdistön palstoilla.

● — Toivon, että kirkkopäivien panos, sen keskustelut ja mielipiteiden vaihto olisivat voineet antaa pysyviä virikkeitä, seurakuntien — erityisesti myös Porin seurakuntien — elämään ja toimintaan, lausui kirkkopäivien päätoimikunnan puheenjohtaja, läänrovasti Voitto Vuola päivien antia kommentoidessaan.

● Seuraavassa kolme porilaista kirkkopäivien kävijää esittävät omia jälkimietteitään.

Koulunjohtaja Lauri Lehtonen:

Kirkkopäivien neljännen jaoston aihe "Vallankäyttö seurakunnassa" kiinnosti yli kahta sataa kokousoedustajaa. Aihe oli seurakunnan eri tehtävissä toimiville läheinen. Vallankäyttöön tulee erilaisin korostuksin esille jokaisessa seurakunnan toiminnassa koskevassa ratkaisussa.

Liian vähän huomiota hallinnonuudistukseen

Seurakunnissa on kevään aikana otettu kantaa myös seurakunnan hallintomallin uudistamishetkisiin, joissa korostetusti tulee esille hallintoelinten vallanjako. Jaoston seitsemän ryhmää toivat keskustelujensa tulokset julki ponsina, joissa hallintoelinten valtasuhteet saivat osakseen yllättävän vähäisen huomion. Ehkä tämä osa seurakunnan vallankäytöstä katsottiin kuuluvaksi kirkolliskokouksen lainsäädännön piiriin asiana, jossa kirkkopäivien osanottajien vaikutusmahdollisuudet olivat liian vähäiset. Mielestäni kuitenkin kirkolliskokouksen edustajien tulevia päätöksiä olisi ollut tukevana kirkkopäivien kannanotot hallinnonuudistuksesta. Hallintoelinten ja niiden tehtävien on oltava sopuolosuhteissa vallitsevien ja muuttuvien olosuhteiden kanssa. Yhteiskoussseurakunnissa, kuten Porissa, tarvitaan päätösvaltaista seurakuntatoiminnan yhteiselintä, jotta esimer-

kiksi suurten, koko seurakuntayhteisöä koskevien tapahtumien valmistelu ja toteuttaminen ei kompastelisi aikaan ja olosuhteisiin soveltumattoman hallinnon ratkaisuissa.

Ponsia seurakunnan vallankäytöstä

Jaosto esitti kuusitoista ponnitusta, joissa tuli esille monenlaisia seurakunnan vallankäyttöä sivuavia ongelmia ja muutosehdotuksia:

- työpaikkademokratiaa on kehitettävä (työntekijäkokoukset)
- seurakuntasuunnittelua on tehostettava ja valmisteltavien asioiden vaihtoehtojen julkistamista lisättävä
- luottamushenkilöiden ja työntekijöiden on lisättävä seurakuntatietoutta ja asiantuntemustaan suunnitelmallisesti järjestettävissä koulutuksessa
- itseoikeutettujen jäsenten asemaa hallintoelimissä on tutkittava
- kiinteää työaikaa vailla olevien työntekijöiden on pidettävä työstään työtilastoa
- naispappeus on sallittava
- työntekijöiden arvostusta on tansattava
- ammattiyhdistystoiminta on suotavaa myös seurakunnan työntekijöiden keskuudessa.

Pastori Markku Sumiala

Porin kirkkopäivien aihe "Ihminen ja vallankäyttö" on synnyttänyt keskustelua vielä päivien jälkeenkin.

Kristillisessä lehdistössä esiintynyt mielipiteiden vaihto osoittaa, että sekä aiheen valinta että päivien aikana saavutetut tulokset eivät suinkaan ole saaneet jakamatonta innostusta osakseen. Omasta puolestani haluan sanoa, että kaikista ulkonäköisestä onnistuneisuudesta huolimatta kirkkopäivät jäivät mieleeni lähinnä nykyisen, identiteettinsä kadottaneen kristillisyyden masentavana ilmentymänä. Tietenkin näkökulmani on rajoitettu, koska mielipiteeni on muodostunut vain muutamien tilaisuuksien perusteella. Arvelen kuitenkin, että ensimmäinen jaosto, jonka työskentelyssä olin mukana, antoi varsin mainion läpileikkauksen koko puuhasta.

Kirkko kadottamassa minuuttiaan?

Jaostossani, jonka aiheena oli "Rakkauten ja väkivallan maailma" pidettiin pari esitelmää johdannoksi ryhmätyöskentelyyn. Molemmat esitelmät käsitelivät melko onnistuneesti nykyisen maailmantilan vä-

ristyneisyyttä, mutta siihen niiden anti sitten jäikin. Toisessa esitelmässä tyydyttiin pelkkään analyysiin, joka oli tieteellisesti ansiokas, mutta täysin käsitteellinen. Se oli tiedemiehen objektiivisen viileää pohdiskelua asiasta, jonka yhteyttä Jeesuksen sanomaan oli vaikeata huomata. Toisessa esitelmässä sen sijaan tarjottiin rohkeata ratkaisua: maailma muuttuu Jumalan valtakunnaksi, kun kadumme nykyisiä kulutustottumuksia ja muodostamme uusia kulutusyhteisöjä, joissa itsekyyden tilalla on koko luomakunnasta huolehtiva asenne. Kielettä oivallinen ratkaisu pahan maailman parantamiseksi, mutta mistä saamme voiman sen toteutukseen? Kirkkopäivien vastaus kulki kasvatuksen muuttamisen, uuden tiedostamisen ja hyvän esimerkin antamisen uomissa. Kovin on pinnallinen käsitys pahasta ja suuri luottamus ihmiseen!

Näin evästettyinä aloitimme ryhmätyöskentelyn, jonka tulokset sitten jaoston siivittäminä lähetettiin maailmalle pontevina ponsina. Li-

kuimme pääasiassa avarilla kansainvälisillä vesillä, tiesimme kenen puolelle asettua ja ketä vastaan. Huoli koko maailmasta yhdisti meitä ponsien rakentelussa. Ratkaisuehdotukset kuitenkin muodostuivat kauttaaltaan seuraavasta mallista: a) maailmassa olevat vääristymät, sekä rakenteelliset että asenteelliset, on tiedostettava; b) kirkon tulee pyrkiä poistamaan vääristymät eriasteisin painostusmenetelmin, äärimmäisenä keinona on tukea niitä, jotka ovat nousseet aseisiin virallista hallitusta vastaan. Tällainen ratkaisumalli on täysin hyväksyttävissä, jos edustaisimme mitä tahansa "Maailman parantajat ry:tä", mutta kun koolla oli kristillisen kirkon edustajia, on tulosta pidettävä lauskeemuksena. Jos kirkon edustajat eivät enää usko evankeliumiin Jumalan voimana, vaan eriasteisiin pakotteisiin, niin kirkko on kadottanut oman identiteettinsä. Siitä on tullut vain tämän maailman äänitorvi.

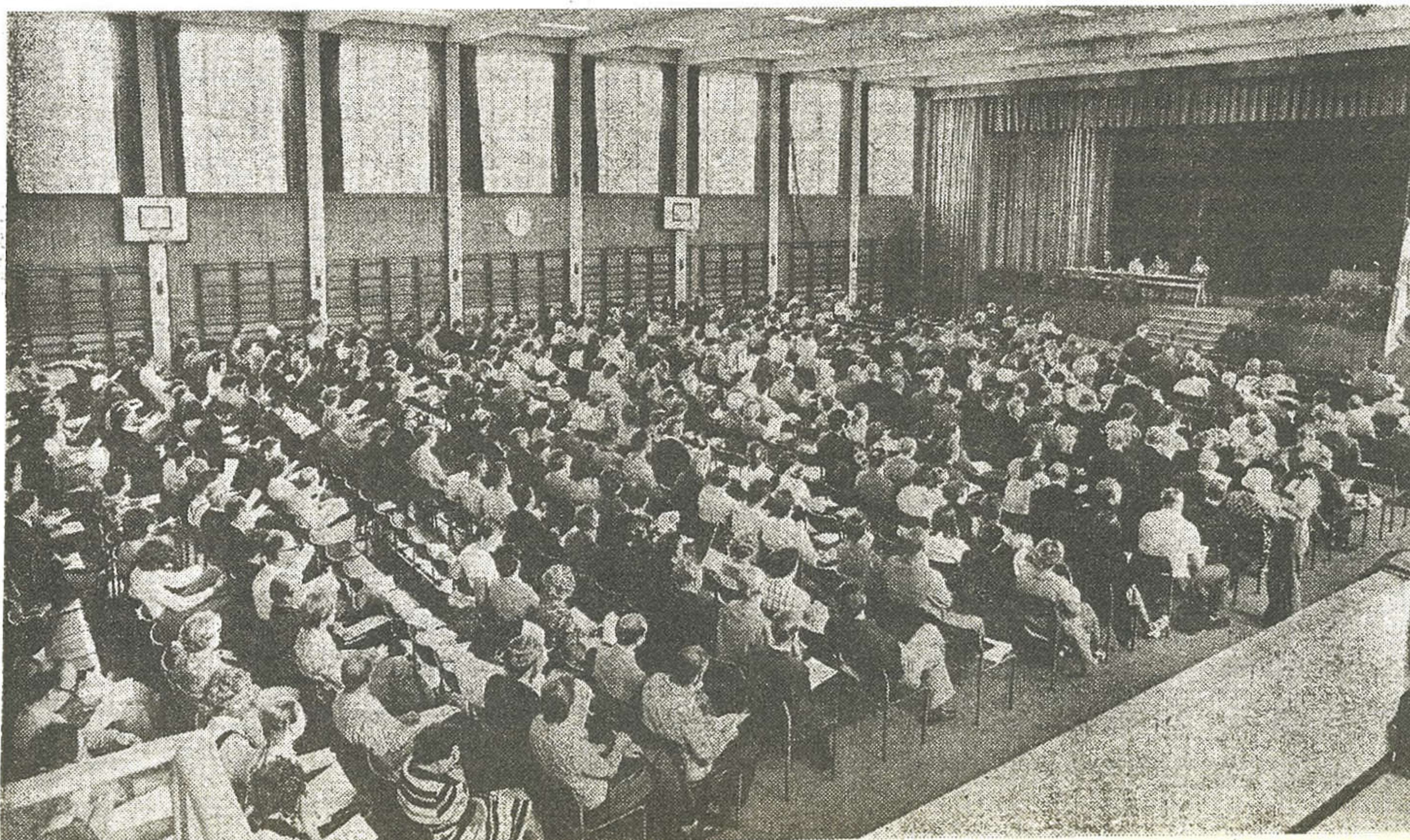
Uusi uskonpuhdistus tarpeen

Me tarvitsisimme totisesti uuden uskonpuhdistuksen, jossa jälleen ymmärrettäisiin Raamatun ilmoitus ihmisen syyllisyydestä Jumalan edessä. Pahasta ei tule hyvää kasvatuksen eikä pakotteen avulla — paahassa tapauksessa etevä fariseus. Evankeliumissa sen sijaan on, samalla kun sinä on tuomio tälle maailmalle, uuden elämän lupaus. Siksi kirkon ensisijainen tehtävä on Kristuksen antamalla vallalla julistaa evankeliumia kaikille luoduille siihen asti, kunnes Kristus tulee ja luo tuluaan sen valtakunnan, jossa vanhurskaus asuu.

Vahtimestari Eero Vesala

Joka toinen vuosi ryhdistäydään ruotimaan seurakuntien asioita kirkkopäivillä. Se on lyhyessä ajassa aika, josta täytyy saada mahdollisimman paljon irti.

Koska uskonni on vielä nuori, omaa olkeastaan minkäänlaisia kokonaisnäkemystä seurakuntatyöstä, Tiedonhaluisena olen seurailut tapahtumien kulkua yrittänyt päästä asioihin sisällä ihmettellen, miten vähän tavall-

Porin yhteislaulun tanssi-iltoja ja asialliset tilat kirkkopäivien eri tilaisuuksille.

Raamatun vaikeita sanoja 1: Pyhä

Sanaa "pyhä" käytetään Raamatussa sekä Jumalasta että ihmisistä. Vastaava heprean sana q d o š on muodostunut juuri sanasta, joka merkitsee erottamista, tahratonta puhautta, ylevyyttä, korkeutta ja majesteettiutta, ja kreikan h a g i o s merkitsee alkuaan hämmästyttä, kunnioitusta herättävää. (Saarisalo, Raamatun sanakirja).

Jumalasta käytettynä sana "pyhä" tarkoittaa alun perin Jumalan käsitettävyyttä ja yliluonnollisuutta. Pyhyytensä vuoksi Jumala eroaa jyrkästi kaikista luodun maailman ilmiöistä. Pyhän Jumalan edessä ihminen tuntee mitättömyytensä ja katoavaisuutensa. Jumalan pyhyys herättää hänessä kauhua, mutta samalla liittyy pyhyyden kokemiseen myös sellaista, mikä salatulla tavalla kiehtoo ihmistä ja vetää häntä puoleensa. Kirjailija C. S. Lewis kuvaa tätä pyhyydessä koettavaa erikoista kauhua ja ihastuksen yhteenkuuluvuutta seuraavalla esimerkillä: "Kuvitelkaamme, että meille sanottaisiin: 'Viereisessä huoneessa on tilkeri'. Me pelästyisimme kovin; mutta tuossa pelästyksessä ei olisi mitään uskonnollista tunnetta. Pyhän edessä koettavaa tunnetta voitaisiin verrata siihen pelästykseen, joka meidät valtaisi, jos meille tulaisiin sanomaan: 'Viereisessä huoneessa on aave'."

Alunperin Jumalan pyhyys ei siis ihmisten mielessä niinkään liittynyt moraalisuuteen elämänsä alueeseen: ei ollut ensisijaisesti kysymys Jumalan ja syntyisen ihmisen vastakohtaisuudesta, pikemminkin koettiin salatur, käsittämättömän Jumalan ja luodun, katoavaisen ihmisen vastakohtaisuutta. Vanhan testa-

mentin profeetat alkoivat kuitenkin korostaa Jumalan pyhyydenä sitä Hänen mielenlaatuun, että Hän ei voi nähdä edessään syntiä. Jumalan pyhyys ilmeneekin profeettojen julistuksessa ennen kaikkea niissä tapahtumissa, joissa Hän rankaisee kansansa syntiä ja uskottomuutta. Uuden testamentin opetus Jumalasta seuraa lähinnä profeettojen korostuksia.

Ihmisestä käytetään sanaa "pyhä" Uudessa testamentissa vain merkitsemässä sitä, että ihminen kuuluu Jumalalle ja on maailmasta Jumalalle erotettu. Tämän vuoksi kastetoimituksessa puhutaan "pyhien perintöosasta", johon lapsi kas-teen kautta tulee osalliseksi. Kasteahan tarkoittaa juuri Jumalan omaksi eli pyhäksi tule- mista. Ihmisen pyhyys ei näin ollen johdu mistään hänessä it- sessään olevasta, vaan ainoas- taan Jumalan armollisesta teos- ta, jonka kautta Hän ottaa ih- misen yhteyteensä, "pyhittää" hänet. Tämä Jumalan teko an- taa kuitenkin "pyhitetylle" ih- miselle velvollisuuden elää Ju- malalta saamansa aseman mu- kaan. Jokaiselle "pyhälle ihmi- selle" kuuluu sen vuoksi ke- hotus: Koska olet pyhä, elä niin kuin Jumalan omaisuudeksi otetun tulee elää.

L. A.

Isot siskot ja veljet ovat leirillä rippikoululaisia varten

Porin seurakuntien nuorille järjestettiin kuluneena kesänä seitsemän rippikoululeiriä. Leirien johtajina toimivat seurakun- tien päätoimiset työntekijät, joilla oli apunaan vakiintuneen käytännön mukaan niin kutsuttuja "isosa". Heinä—elokuun vaihteessa pidetyllä rippikoululeirillä Merikarvian Nuortenni- messä olivat isoina siskoina ja veljinä Marjo ja Juhani Santala, Pirkko Mäenpää ja Olli-Pekka Alppi. Näille nuorille on yhteistä se, että he ovat oman rippikoulunsa käytyään olleet aktiivisesti mukana seurakuntanuorten toimin- nassa, saaneet kukin koulutusta tehtävänsä "isosenä" ja pi- tävät sitä kaikin puolin myönteisenä kokemuksena.

Marjo: Rippikoulun ryhmän- johtajana olin ensimmäisen kerran kolme vuotta sitten. Sitä ennen olin keuhkolla Vivamossa Kansan Raamattuseuran järjestämällä lei- rillä, jossa koulutettiin isoja sisko- ja veljiä. Siellä opetettiin muun muassa ryhmätyötä ja sielunhoi- toa. Viime keväänä olimme Pyhä- rannassa viikonloppuleirillä. Kes- kustelimme rippikoulun tarkoituk- sesta, "isosten" tehtävistä ja lei- ripäivien ohjelmista. Ryhmätunteja varten saimme monisteita, joihin saatoimme tutustua jo ennen rip- pikoululeirin alkua.

Oli kivaa olla isona siskona lei- rillä. Heti ensimmäisenä päivänä sain huomata, kuinka mukavia leiriläiset olivat, varsinkin omat "pikkuiseni"! Ryhmätunnit meni- vät hankaluksitta, ryhmäläiset

koivat ja veljet rukoilevat paljon lei- rin ja leiriläisten puolesta ja sitä, että osaisimme olla kokonaan Herran käytettävissä ja todistaa Hänestä.

Juhani: Olin keuhkolla Teljän seurakunnan järjestämällä viikon- loppuleirillä. Siellä kouluttajina olivat samat papit, jotka johtivat kesäisen rippikoululeirimme. Mei- tä oli Nuortenniessä kaikkiaan kuusi "isosa", neljä isoa siskoa ja kaksi veljeä. Jokaisella oli yksi ryhmä ohjattavanaan. Pidimme keskustelimme hengellisistä asioista ja tutkimme Raamattua. Näitä tunteja oli päivittäin yhdes- tä kolmeen. Lisäksi kullakin ryh- mällä oli joka päivä oma erityinen tehtävänsä, kuten saunan läm- mitys tai aamuhartauden pito. "Isot"

nuorisesta mukana seurakunta- nuorten toiminnassa. Talvella kä- vin muun muassa perjantai-iltai- sin pidetyssä seurakuntakoulussa, joka oli samalla isojen siskojen ja veljien valmennusta kesän leiri- rippikouluihin.

Uudet ystäväni Nuortenniemen leirillä olivat kaikki ikäisiäni, mutta siitä huolimatta he hyväk- syivät minut "isokseen" kiitet- västi. Ryhmäni nimi oli "Sante- rit", ja se oli oikein mukava ja ak- tiivinen joukko. Kiinnostavasta al- heesta saatoimme keskustella vii- lä välitunnitkin. Santereiden leir- pipuuhia leirillä oli saunan lämpömittaaminen, vaikkei siinä aina ko- vin hyvin onnistuttukaan. Pidim- me myös värikkään ja reippaan kollaasin laatimisesta.

Ensimmäinen työpaikkani osoit- tautui mielenkiintoiseksi ja antoi paljon uusia virikkeitä. Siksi yri- tään päästä isoksi ensi kesänäkin.

Olli-Pekka: Olin vuosi sit- ten itse rippikoululeirillä Merika- rvan Nuortenniessä ja ihastuin silloin asiasta siinä määrin, että aloin sen jälkeen käydä seurakun- nan nuorten illoissa, riparissa ja lauantaisseurassa. Keväällä meidän nuorisopastorimme ilmoitti, että kesän rippikoululeireille tarvittai-

Teljän seurakunnan rippikoululeirillä Merikarvian Nuortenniessä olivat isoina siskoina ja veljinä Jussi Santala (vasemmalla), Anja Levälä, Päivi Teinonen, Pirkko Mäenpää, Olli-Pekka Alppi ja Marjo Santala.

solivat mielipiteensä keskustelun alkeista ja raamattutunneilla roh- keasti. Kun teimme kollaasia eli julistetta päivän tapahtumista tai siivosimme, olivat tytöt yleisesti ottaen innokkaampia kuin pojat.

"Isot" ovat leirillä yksinker- taisesti sanottuna "pikkuisia" var- ten. Jos he ovat paljon yhdessä leiriläisten kanssa, on näiden helppo kysellä kaikista, mikä kul- loinkin mieltä askarruttaa. Mielest- täni on myös tärkeää, että isot sis-

myös päivystivät vuorotellen.

Pyrimme koko leirin ajan ole- maan mahdollisimman hyviä esi- kuvia ja pidimme parhaan taitom- me mukaan huolta rippikoululai- sista.

Pirkko: Viime joulun tienoi- la sain päähänpiston mennä rippit- tuihin joululomallani. Myöhem- min kaduin kuitenkin tekemään helppo kysellä kaikista, mikä kul- loinkin mieltä askarruttaa. Mielest- täni on myös tärkeää, että isot sis-

siin isoja, joten lupauduin innolla mukaan. Osallistuin myös touko- kuun puolivälissä pidetylle viikon- loppuleirille.

Leiririppikoulussa ryhmääni kuy- lui kolme tyttöä ja yhtä monta poikaa. Ryhmäni taisi keskustel- tunneilla olla aktiivisuudeltaan sellainen tavallinen, mutta tunnit menivät silti hyvin. Oli kiinnosta- vaa keskustella erilaisten ihmisten kanssa.

nen ihminen tietää seurakunnan villä siitä, missä töitä tehtiin. Ri- suja antaisin myös siitä tavasta, jolla työskenneltiin siinä jaostos- sa, jossa olin mukana. En ole vielä kauan ottanut osaa seurakunnan toimintaan, mutta työtä olen teh- nyt aina. Jaostomme toisen päivän työskentely ei mielestäni ollut kel- vollista Jeesukselle. Tuntui siltä, että jotkut puhujat eivät käsittä- neet vastuutaan työskentelyämme varustusta ajasta. Kristus on seura- kunnan pää, mutta minusta tun- tui, että Hän ei saanut vaikuttaa kuin joissakin puheenvuoroissa. Kristuksesta lähteneen asian tun- tee kyllä sydämessään. Tein sen havainnon, että Kristus oli joutu- nut vetäytymään politiikan tieltä monien edustajien kannanotoissa.

Jeesuksen heikkoja palvelijoita

Kun kirkkopäivien toisena päi- vänä katselin ja kuuntelin, tiesin, että joku muu olisi ollut varmaan- kin minua tehokkaampi. Itse mie- lestäni epäonnistuin surkeasti. Olin edustamassa Keski-Porin seurakuntaa, mutta en kaiketi ol- lutkaan se Kristuksen avoin kirje, jollaiseksi Hän on tarkoittanut minut ja jollaista Hän olisi voinut käyttää. Laadin nimittäin komean ponsiehdotuksen ja ajattelin, että kyllä kansa nyt tästä puhuu. Mut- ta kuinka kävikään! Herralle ei mikään ole helpompaa kuin ylpe- än miehen kaataminen: eksyin toisten joukosta. Kun kolmantena päivänä menin jaostotyöskentely- huoneeseemme, siellä ollutkaan ketään. Odottelin alkan, mutta turhaan, sillä muut olivat kuule- mani mukaan kiertoajelulla. Niin- pä lähdin kaupungille. Tulin ta- kaisin parin tunnin kuluttua, mut- ta en vielääkään löytänyt omaa ryhmääni ensi yrittämällä, vaan vasta sitten, kun keskustelu oli jo käyty ja ponsia lyötiin parastaikaa hukkaan. Saatoin vain kuunnella, mitä muut olivat saaneet aikaan. Eteisaulan oppaiden olisi epäile- mättä pitänyt olla paremmin sel-

Jumalan avoimia kirjeitä

Toimiteltaessa Jumalan asioita pitäisi yksityiset tavoitteet jättää taka-alalle. Jouduin näin myös pulman eteen: täytyykö aina olla koväänäinen saadakseen äänensä kuuluville, täytyykö aina valentaa joku? Käsitäkseni ja oppimani mukaan silloin ei saa valella, kun kuulee Jumalan äänen sydämes- sään. Minua Jumala puhutteli toi- sena kirkkopäivien päivänä sano- en: "Tuhlaatte yhdessä olonne al- kaa, rakkaat lapseni. Etäännytte tärkeistä, polttavista asioista. Sä- vyttätte ja raskautatte asianne ja puheenne politiikalla ja poliittisil- la mielipiteillä. Rakkaat kirjeeni, oikaa hiljaa ja tutkistelkaa itseän- ne, mitä minä olen teissä kirjoitta- nut seurakunnalleni ja maailman ihmisille. Se sanoma kuuluttakaa sillä tarmolla ja voimalla, mikä teissä on, että seurakuntalaiset ja kaikki jotka kuulevat, uskoisivat kuulevansa totuuden sanoja".

Kotilähetys pyrkii tavoittamaan seurakuntaan muuttaneita

Kaupunkiin muutetaan enimmäkseen maaseudulta. Maaseudun ja kaupungin seurakuntaelämä on kuitenkin hyvin erilaista: maaseudun asujaimisto on melko ehjästi mukana seurakuntayhteydessä, kaupungissa taas huomattavan suuri osa on siitä täysin irti. Mitä tiheämpi on asutus, mitä suurempi kaupunki, mitä teollistuneempi seutu, sitä epäkirkkollisempia ovat ihmiset.

— Kaupunkien väkiluvun nopea kasvu merkitsee Jumalan valtakunnan kannalta yleensä tappiota, sanoo Keski-Porin seurakunnan kirkkoherra Aulis Karén.

— Merkittävässä asiassa on kuitenkin se, että Paavalin aikakaudella tilanne oli aivan toinen. Paavalihan toimi pääasiassa suurkaupungeissa, ja evankeliumi saavutti vastakaikua juuri niissä. Myös Porin kokouksella kaupungilla on jo tiettyjä suurkaupungin piirteitä, ja sik-

si muuttoliike tänne on uskonnollisesti haitallinen asia. Muuttaneesta väestöstä tulee seurakunnan passiivista ainesta, joka toisin sanoen ei koe yhteyttä seurakuntaansa, toteaa hän.

Lähetettä koulutetaan

Aloittaessaan syystoimintakautaan nuorten aikuisten piiri päätti ottaa uutena toimintamuotona ohjelmaansa kotikäyntityön seurakuntaan muuttaneiden luokse. Lähetien koulutus tapahtuu keski- viikkoiltoisin, jolloin piiri kokoontuu jäsentensä koteissa, ja sen tarkoituksena on selvittää kotikäyntityöhön liittyviä käytännöllisiä ja teologisia kysymyksiä. Koska työn kohteeksi on valittu Keski-Porin seurakunnan alueelle muuttaneet ihmiset, valtuutti kirkkoneuvosto elokuun loppupuolella pitämässään kokouksessa nuoret aikuiset seurakunnan kotilähetiksi.

— Muuttuneessa maailmassam-

me tulisi kotikäyntityön kasketti olla jokaisen seurakuntavastuussa lähtemistä. Viime vuosina on seurakunnasta lähetetty muualta ka Harnel. muuttaneiden koteihin myös tervehdyskirjeitä, ja ehkä joissakin paikoissa jo tämän perusteella odotetaan seurakunnalta lähempää yhteydenottoa.

Yhteyksiä rakennetaan

— Jumalanpalveluksiin ja jo muotoutuneisiin seurakuntapiireihin on ihmisten useasti vaikea tulla, eivätkä he tule sitä edes yrittäneeksi. Siksi seurakunta tarvitsee ymmärtäväistä lähetettä juuri siinä vaiheessa, kun uusi seurakuntalainen on tullut sen piiriin. On nimittäin voitu todeta, että monet ihmiset on tällaisessa elämän tilanteessa voitettu toisiin uskontoihin ja kirkkokuntiin, kun heitä on suoraan kotoa tavoitettu ja heidät on yksilöinä huomattu. Tämäkin nä on loppukeväästä alkaen toimi-

seikka kannustaa kotikäynteihin lähtemistä. Seurakuntasysteemissämme on se vika, että läheisyys toisiin ihmisiin puuttuu. Jumalanpalveluksiin ja muihin tilaisuuksiin osallistuvat tulevat niihin vieraina ja yhtä vieraina he poistuvat kokouksista. Tätä samaa kollektiivisuutta koetaan myös muualla yhteiskunnassamme. Yksilö käy siinä kuin nimettömäksi. Hänellä on arvoa vain kollektiivin jäsenenä. Kotikäyntityössä saadaan mahdollisesti rakennetuksi juuri niitä kontakteja, joita kenties on monella taholla kipeästi kaivattu.

Jokaista etsitään

Nuorten aikuisten piiriin vetäjänä on loppukeväästä alkaen toimi-

nut Porin seurakuntien nuorisokeskuksen johtaja, pastori Pekka Harnel.

— Henkilökohtaista evankeliumimistyötä, johon myös kotikäyntityö luetaan, voidaan perustella monin eri tavoin. Sitä edellyttää kuitenkin jo seurakunnan olemus sinänsä, samoin kirkkolaki: "Pappi on velvollinen Jumalan sanalla yksityisesti etsimään kaikkia, jotka ovat seurakunnan alueella sekä pitämään huolta heidän kristillisestä uskostaan ja elämästään". Kotilähetä ei kuitenkaan ole osan kirkon keksimää laskelmollista "saalistusta", vaan yksi rengas Raamattuun ja alkuseurakuntaan perustuvassa lähetystyössä. On tosin muistettava, että näky henkilökohtaisesta työstä on hyvin usein ollut unohtuissa kirkon historian aikana. On kristillisen seurakunnan häpeä, että kotilähetystyötä on tullut Jehovan todistajien tuntomerkki, sanoo pastori Harnel.

Seurakuntien yhteinen aktio ensi vuonna

Kotikäyntityö Keski-Porin seurakunnassa on tarkoitettu aloittaa jo tämän syksyn kuluessa. Ensi vuoden loppupuolella on kaavailtu myös jokaiseen porilaiseen kotiin suuntautuvaa seurakuntien yhteistä evankeliumioimisaktiota, jota koskevan päätöksen kirkkovaltuusto tekee syyskuun kokouksessaan.

Lähetysaiheinen kiitosjuhla

Rukouspäivää 14. 10. vietetään erityisesti kiitospäivänä. Syksyhän on sadonkorjuun ja sadosta tuotavan kiitoksen aikaa. Sadonkorjuuta ei kuitenkaan tapahdu ainoastaan maataloudessa: kiitosjuhlassa, joka järjestetään Teljän-torin rukoushuoneessa 14. 10. kello 15, on esillä lähetystyö. Puhujina ovat lähetysseurakunta Liina Lindström ja maisteri Lempi Nevavuori. Musiikkia esittää lauluryhmä Stella. Tilaisuudessa kerätään kolehti Keski-Porin seurakunnan nimikkolähettiperheelle, Stenmaneille.

Naisten raamattupiiri

Keski-Porin seurakunnassa on tänä syksynä alkanut uusi naisten raamattupiiri. Piiri kokoontuu joka toinen keskiviikko kello 18.30. Seuraava kerta pidetään 10. 10. Anneli Aejmelaeuksella Pohjoiskauppatie 3 C 26. Kaikki Raamatun tutkimisesta ja keskustelusta kiinnostuneet ovat tervetulleita piiriin, jossa aluksi tutkitaan Johanneksen evankeliumia.

Keski-Porin naistyytoimikunta

Pormestarinluodon aluetoimikunta kiittää

lämpimästi kaikkia alla mainittuja liikelaitoksia, jotka osallistuivat syystempaukseen 23.9. lahjoituksillaan.

Kosti Aimo, Kalle Anttila Oy, Oy Hartwall Ab, Centrum-tavaratalo, Kemikallio Charlotta, Chymos Oy, Eräpuro Ky, Maalausliike P. Forsström, Oy Foto Ab, Säästöhalli Sirpa Heiska, Impi Helminen, Helsingin Sanomat, Hietasalo, Ilmari Holmlund, Humalsaanen talouskauppa, Instrumentarium Oy, Jakama, Kehityksen Kirjakauppa Oy, Kesko Oy, Keski H. T. Ruski, Koivulan K-halli, Kytöhongan Kirja Oy, Erkki Laurila, Kauneushoitola Leea, Linnainmaa Oy, Tavaratalo Lips, Lyttilän Liikenne Oy, Lännen Puutarhatuottajat Oy, Länsikumi Ky, Mallasjuoma Oy, Mikon TV, Milani, Nauha ja Nappi, Oy Gustav Paulig Ab, Porin Kirja-Aitta Oy, Porin Matkatoimisto Oy, Porin Muovikauppa Oy, Porin Oluttedas Oy, Porin Puuvilla Oy, Porin Suomalainen Säästöpankki, Porin Ympäristön Osuusmeijeri, Rauma-Repola Oy, Rautatiekirjakauppa Oy, Riisla Oy, Sarpi Oy, Satakunnan Kello ja Kulta, Satakunnan Osuuskauppa, Satakunnan Säästöpankki, Satakunnan Urheiluliike Oy, Satarauta Oy, Annikki Tuori, Tuotevalinta, Yrjö Tuulos Oy, Valinta Kujansuu, Valinta Linnala, Valinta Nurminen, Valinta Pormestari, Valinta Salakari, Vuorelaisen Kirjakauppa Oy.

PORIN KIRKKOSANOMAT

Porin ev.lut. seurakuntien julkaisu • 30.000 kpl • Jakelu postitse jokaiseen porilaiseen talouteen.

Päätoimittaja Paavo Yrjölä

Toimitussihteeri Kirsti Kautto

Toimituskunta Eino Salmenperä, Vuokko Lipponen ja Virva Tuominen

Toimituksen osoite Hallituskatu 9, 28100 Pori 10, ☎ 14972

Satakunnan Kirjateollisuus Osakeyhtiö, Pori 1978